

Folketingets Beskæftigelsesudvalg
Christiansborg
1240 København K

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

T 72 20 50 00
E bm@bm.dk
www.bm.dk

CVR 10172748
EAN 5798000398566

Beskæftigelsesudvalget har i brev af 27. februar 2015 stillet følgende spørgsmål nr. 182 (BEU alm. del), som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Beskæftigelsesudvalget.

20. marts 2015

Sagsnr. 2015-1030

Spørgsmål nr.182:

”Ministeren bedes oversende det notat om EU-retlige aspekter af arbejdsklausuler, som ministeren refererede til på samrådet den 26. februar 2015, jf. BEU alm. del - samrådsspørgsmål E og F.”

Endeligt svar:

Beskæftigelsesministeriets notat med overvejelser om EU-retlige aspekter vedrørende klarhedskrav, hvis der skulle ses på lovgivning om obligatorisk brug af arbejdsklausuler fra november 2014, som jeg refererede til under samrådet den 26. februar 2015, er vedlagt.

Det fremgår af notatet, at der ikke er noget EU-retligt til hinder for lovgivning om brug af arbejdsklausuler. Der henvises i øvrigt til tidligere svar på spørgsmål 1 til beslutningsforslag B93 af 26. maj 2014.

Jeg skal for god ordens skyld gøre opmærksom på, at den sag om mindsteløn efter udstationeringsdirektivet, som omtales i notatet i mellemtiden er blevet afgjort ved EU-domstolen. EU-Domstolen traf den 12. februar 2015 afgørelse i sagen C-396/13, Sähkölojen ammattiliitto.

Tvisten i sagen vedrører spørgsmålet om, hvorvidt finske lønregler kan finde anvendelse på en gruppe arbejdstagere, der er udstationeret fra et selskab med hjemsted i Polen til at udføre arbejde i Finland. Det centrale i sagen handler blandt andet om, hvordan ”mindsteløn” i udstationeringsdirektivets artikel 3, stk. 1, skal forstås.

Den danske regering afgav indlæg i sagen. Indlægget argumenterede for, at det er op til den enkelte medlemsstat selv at fastlægge, hvad der skal anses for mindsteløn i medlemsstaten. Folketingets Europaudvalg er orienteret om det danske indlæg den 29. november 2013.

Det anerkender dommen fra EU-domstolen. Den fastslår, at det er op til den enkelte medlemsstat selv at fastlægge, hvad der skal anses for mindsteløn i en medlemsstat under forudsætning af, at reglerne er bindende og gennemsigtige.

Sagsøgeren, altså den finske fagforening, får medhold i sagen.

Dommen har ikke direkte betydning i forhold til spørgsmålet om lovgivning om brug af arbejdsklausuler. Men dommen understøtter, at de krav, der stilles overfor udenlandske tjenesteydere skal være gennemsigtige, altså klare, og det krav vil en lov på dette område i givet fald også skulle leve op til.

Venlig hilsen

Henrik Dam Kristensen